

Špitální Vánoce

(Napsal Michal Kitta, 2013)

Osoby a obsazení: sestra Vymetálková
uklízečka
chalupník
chalupnice
Mařenka
Toník
Ládík
Lojzík
syn
dcera
vnuk
vnučka
sestřička 1
lékař
sestřička 2
Jouda
Lukášek
Hedvička

Úvodní slovo:

Písnička: Chléb, víno, slunce zářivé

1. dějství – nemocniční pokoj

Nemocniční pokoj. Povlečená postel, v ní stará žena. Spí. Náhle světlo, rámus, přichází uklízečka se smetákem a kýblem.

uklízečka: Dobré ráno, paní Vymetálková! Jak jste se vyspala?

Vymetálková: Jémináčku, to už je zase půl šestý? Musíte vytírat takhle brzo? I na Štědrý den?

uklízečka: To víte, císař Franz Josef nemohl dospát a od té doby platí, že ranní ptáče dál doskáče!

Vymetálková: Já určitě ne.

uklízečka: Copak, copak? Už víte diagnózu?

Vymetálková: Tu já vím už dávno.

uklízečka: To jsem zvědavá! (*Nakloní se blíž.*)

Vymetálková: No, jsem stará bába, co byste chtěla?

uklízečka: Ale no ták!

Vymetálková: Dyt' už mi táhne na devadesát!

uklízečka: Tak se přikrejte, ať vám netáhne na záda! Otevřu okno. Ještě abyste v nemocnici zmrzla! Na Štědrý den.

Vymetálková: Štědrý den ...

uklízečka: Já vím. A ve špitále! Nic tu není, stromeček, cukroví, dárky. Prostě bída.

Vymetálková: Bída? Já bych vám mohla, děvenko, vyprávět! Vy nevíte, co je to bída.

uklízečka: Jé, tak vyprávějte, nic se nestane, když si chvíli sednu ... (*Dřepne si k ní na postel.*)

Vymetálková: To jsem vám tenkrát byla docela malá holčička ...

Píseň: Byla tenkrát temná noc

2. dějství – malí koledníci

Na lavici sedí chalupník s chalupnicí, přicházejí malí koledníci.

chalupník: Tak pojd'te, pojd'te! Už na vás čekáme.

chalupnice: A copak nám zazpíváte?

Mařenka: *(Pečlivě zpívá se sklopenou hlavou.)* Já, malý, přicházím koledovat ...

chalupník: Pěkně, Mařenko! Sami moc nemáme, ale to víš, že ti rádi dáme.

Toník: *(Zpívá)* Štěstí, zdraví, pokoj pravý, vinšujeme vám ...

chalupnice: Moc hezky zpíváš, Toníku. Ale copak, že Ládík nemá boty? Pojd' sem, chlapče. Bože, tobě krvácejí chodidla!

Ládík: Vidíte! Ani jsem to necítil. Je tam takový mráz! Asi jak sníh řeže.

chalupník: Pojd', dáme ti staré boty po našem Martinovi. A co že má Lojzík zavázané ucho?

Lojzík: Ále, pantáto, to nic není. Babička mě poslala s flintou na veverka, aby měla maso do polívky. A brok mi uvízl v uchu. Chcete si na něj sáhnout?

chalupník: I vy, děti!

chalupnice: Pojd'te sem, tady máte koledu!

děti: Zaplat' Pán Bůh! *(Zpívají.)* Jak jsi krásné, neviňátko ...

Píseň: Do Nazaretu anděl Gabriel

3. dějství – nemocniční pokoj

uklízečka: Ach, vy ubožátko! Taková bída! Já nepozřu ani krevetou, natož veverka!

Vymetálková: Nechutná špatně. Masa není mnoho, ale uděláte vývar a ještě zbude na obrání.

uklízečka: Já bych tenkrát žít nemohla! Člověk přece potřebuje trochu toho „standardu“!

Vymetálková: Co vy víte o opravdové bídě?

uklízečka: A hele! Jde vám návštěva.

syn: Babičko! *(Nese obrovskou zabalenou krabici s mašlí.)*

dcera: Maminko!

vnučata: *(Zevlují a žvýkají, mnou si oči a protahují se. Vnučka má minisukni.)*

Vymetálková: Kde se tady berete tak brzy ráno?

syn: Víš, babi, koupili jsme si vánoční lyžařský zájezd – „Vánoce v Krkonoších“, tak si to odbudeme teď. Tady máš dárek!

dcera: Šťastný a veselý!

Vymetálková: To mě tu necháte i na Štědrý den? Tak alespoň zítra nebo na Štěpána? Můžu k vám?

syn: Zítra budeme dospávat a na Štěpána máme lístky na koncert.

Vymetálková: *(Plačtivě.)* To mi tu ale bude smutno!

dcera: Jděte, babi. Víte, že doma nemáme polohovací postel.

Vymetálková: *(K vnučatům.)* Pojd'te se mi aspoň, vy dva, trochu ukázat! Jémináčku, děvče, tobě teče krev na noze!

vnučka: To je nová kérka, babi, ještě se mi nezahojila nebo co.

Vymetálková: Ať se ti to nezanítí. A ukaž, chlapče, co to máš s uchem? Někdo ti ho prostřelil špuntem? Byl jsi taky na veverkách?

vnuk: Babi! Prosím, tě! To je taková ozdoba. A co říkáš na můj piercing?

Vymetálková: Já už viděla ránu brokovnicí, vypadalo to podobně.

syn: Pa, pa, babičko! Přijdeme po novém roce. Užij si bohatého ježíška! (*Odcházejí.*)

Píseň: Pojd'te rychle k Betlému

4. dějství – nemocniční pokoj

Vymetálová: Bohatého. Ach jo.

sestřička 1: Dobrý den, paní Vymetálová. Ale, ale, co ta slzička?

Vymetálová: Sestřičko, já jsem tak nešťastná!

sestřička 1: Co vám chybí? Neplačte. Jsou přece Vánoce! Jú, to je ale krabice! Mám vám to rozbalit?

Vymetálová: Ani né.

sestřička 1: No, jo. Tu bude světabol. Dementia gerontis. Píchnu vám tuhle injekci a hned se vám uleví (*podává injekci*). Tak, co? Už je to lepší?

Vymetálová: Sestřičko, nějak se mi ztrácíte ... vidím vás jakoby v mlze ...

sestřička 1: Trochu si schrupněte, babi.

Píseň: Jezu Kriste, Králi, tobě zpíváme

5. dějství – nemocniční pokoj

Vymetálová: (*Místností poletuje několik postav v bílých šatech. Jasná záře, postavy mají křídla.*)
Kde to jsem, co se to děje? Ach, Bože, to už jsem v nebi? Já jsem umřela? Nevzpomínám si. Že by ta večere? Nesedla mi. Nebo ta injekce! Proradná sestra! Tak já jsem mrtvá! Jestlipak uvidím manžela? Kdo to sem letí? Vidím světlo na konci tunelu! A světelnou postavu! Už jsem v nebi!

lékař: Paní Vymetálová! Paní Vymetálová! Slyšíte mě? Už je vám dobře? (*Andělé se změnily v sestry.*)

Vymetálová: To jste vy, pane doktor? A já myslela, že už jsem v nebi. To jste mne zklamal.

lékař: Měla jste alergickou reakci na injekci, trochu jste nám cestovala ve vyšších sférách, ale už je to v pořádku.

Vymetálová: Jak v pořádku? Vždyť jsem pořád tady.

lékař: Vám se tu s námi nelíbí?

Vymetálová: Vy jste na mě moc hodní, ale to víte. Čekám asi na zázrak.

lékař: Já vám rozumím. Všichni děláme, co umíme.

Píseň: Na světě hřích má vládu svou

6. dějství – nemocniční pokoj

sestřička 2: Paní Vymetálová! Máte návštěvu!

Vymetálová: Syn se vrátil! Ať jde dál. No, to jsem ráda!

Jouda: Dobrý den, tetinko! (*Nese malou zabalenou krabičku. Provází ho Lukášek a Hedvička.*)

Vymetálová: To jsi ty, Joudo?

Jouda: Snad nejsi zklamaná?

Vymetálová: Není mi do zpěvu, to víš, Vánoce. Mám těžký den.

Jouda: Snad tě potěší tahle drobnost. Přišli jsme ti s dětmi zazpívat koledy a třeba i přečíst z Bible, když budeš souhlasit.

Vymetálová: To jste hodní. Nevím, aby si tady nemysleli, že je to poslední pomazání.

děti: Nesem vám noviny, poslouchejte ... (*Jouda hraje na harmoniku.*)
Vymetálková: Jde vám to moc pěkně! Tak, co mi přečtete?
Jouda: Když tam byli, naplnily se dny a přišla její hodina. I porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plenek a položila do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod střechou.
Vymetálková: To je jako se mnou! Taky pro mě nikde není místo.
Sestra 1: (*Vbíhá do místnosti.*) Paní Vymetálková! Rozbilo se nám vytápění. Závada na primárním okruhu. Budeme vás muset přestěhovat do eldeenky v Jaroměři. Leda, že byste měla někoho, kdo by si vás vzal domů. Copak ten váš syn, jak tady dneska byl?
Vymetálková: Ten lyžuje v Krkonoších.
Sestra 1: A nikoho jiného nemáte? Copak vy, pane? Nevzal byste si paní na Vánoce k sobě?
Jouda: No, bydlíme ve 2+1 v paneláku ...
Vymetálková: Co se dá dělat ...
Jouda: Ale já myslím, že by to šlo, teti.
Vymetálková: Opravdu? Joudo! Jindřichu! To bych do tebe nikdy neřekla.
sestra 1: Tak já paní sbalím věci, než nám tady vychladne. Totiž: chci říct, než nám tady pokoj vychladne! Děkujeme, pane
Jouda: Ono nás neubude a manželka není žádná furie. Ráda tě přivítá.
Vymetálková: Jindro, to je zázrak! Takový dárek jsem si k Vánocům přála nejvíc! Jsem tak bohatá! I kdyby byla k večeři veverka plná broků!
Jouda: Tak mi, tetinko, vyskoč na záda ...

Píseň: Sílu nám dáváš k životu

Konec

Písně použité ze zpěvníku „Haleluja Amen“.